

behandlede Loven om Arbejdsløshedsforsikring. Og jeg er fremdeles af den Opfattelse, at det afgørende for, om en Borger eller Borgerinde i Samfundet skal have Krav paa, at Staten træder til og betaler Tilskud til Forsikringspræmien, bør være vedkommendes økonomiske Stilling. Jeg glæder mig, som sagt, over, at vi dog nu har faaet slaaet fast i Princippet, at det afgørende ikke er, om vedkommende er en Husmand eller en Smaaahaandværker, der har een eller maaske slet ingen Medhjælper, men dette, om hans Indtægt er over eller under de Grænser, som Lovgivningsmagten fastsætter som passende for, om vedkommende skal have Krav paa Stats-tilskud til sin Forsikring eller ikke.

Derimod beklager vi, at Bestemmelserne om, at Arbejderforsikrings-Raadet, forinden det afgør, hvorvidt Erstatningen skal udbetales som samlet Sum eller som Livrente, skulde indhente Forsørgelseskommunens Erklæring, er gaaet ud. Vi erkender, at i de meget store Kommuner, f. Eks. København og Frederiksberg, vilde en saadan Erklæring vel som oftest ikke have stor Værdi, fordi det dér er vanskeligt for Kommunalbestyrelsen at sige noget bestemt om, hvorvidt den paagældende vilde være bedst tjent med Livrente eller med den samlede Sum. Jeg vilde dog gerne her bemærke, at ogsaa i København og Frederiksberg og i det hele i de store Kommuner har man nu ved Hjælp af Hjælpekasseinstitutionen og en hel Række andre velgørende Institutioner et Apparat, hvorved man i høj Grad var i Stand til at faa Oplysninger, som Kommunalbestyrelsen kunde bruge. Men vi kan ikke ved Lov forpligte den til at bruge disse Oplysninger, og hvis den blot skulde afgive en Erklæring i al Almindelighed, vilde denne — det indrømmer jeg — ikke have stor Vægt. Men Landet bestaar heldigvis af mere end København og andre meget store Kommuner, og jeg tror, det vilde have været en Fordel, om man havde beholdt Bestemmelserne om, at Forsørgelseskommunens Erklæring skulde indhentes, inden Afgørelsen blev truffet.

Til Trods for, at der saaledes er visse Bestemmelser i Lovforslaget — foruden dem, jeg her har nævnt, enkelte andre, men da Ordføreren har nævnt dem, skal jeg ikke gentage, hvad han i saa Henseende har sagt, navnlig for saa vidt jeg er enig deri —, som Venstre hellere vilde have set anderledes formet, end sket er, har vi dog kunnet gaa med til at ind-

stille Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Dette har vi gjort dels under Hensyn til, at denne Sag nu har været behandlet paa Rigsdagen gennem flere Aar, og til, at det nuværende Tidspunkt ikke er særlig heldigt til Nedsættelse af et Fællesudvalg, men dels ogsaa under Hensyn til, at det for et meget stort Tal af Arbejdere betyder store Fordele, at samtlige Lønarbejdere uden Hensyn til, hvilket Erhverv de er beskæftigede i, nu faar Sikkerhed for, hvis de kommer til Skade under deres Virksomhed som Lønarbejdere, at faa en Erstatning, der staar i Forhold til den Skade, de har lidt.

Ogsaa med Hensyn til Erstatningens Størrelse er vi enige i, hvad der af Ordføreren blev erkendt som Forbedringer i Beregningsmaaden. Vi beklager ligesom han, at der er en lille Nedgang for de mindre Erstatningers Vedkommende, men vi erkender, at det i det hele og store er et betydeligt Fremskridt, der her naas ved, at vor Ulykkesforsikringslovgivning udvides til at gælde alle Lønarbejdere. Ogsaa vi glæder os derfor over, at det er lykkedes at føre denne Sag til Ende, og jeg maa maaske tilføje, at jeg personlig har al Grund til at være tilfreds med, at det Arbejde, som blev paabegyndt allerede i 1910 og derefter fortsat, dels i Arbejderforsikrings-Raadet, dels i Ministeriet, har ført til et i det hele og store saa tilfredsstillende Resultat. Jeg udtaler min Glæde over, hvad der her er naaet ved de overordentlig loyale Forhandlinger, der er førte, og som jeg skal yde al mulig Anerkendelse. Vi har i Folketingets Udvalg kunnet drøfte alle Spørgsmaal rent sagligt, jeg har ikke mærket, at der dér har været nogen som helst Forskel, enten man hørte til det ene eller det andet Parti. Ogsaa dette er, synes jeg, en Tilfredsstillelse, naar man beskæftiger sig med et saa stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, som dette er.

L. D. Rasmussen: Idet jeg i alt væsentligt kan slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser, vil jeg fremsætte et Par Bemærkninger særlig paa Foranledning af den Skrivelse, der forefindes fra Burmeister & Wain, hvor man omtaler Frygten for Ringdannelse og Aftaler mellem Forsikringselskaberne og tilføjer, at man allerede har Erfaringer paa dette Omraade. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister og Arbejderforsikrings-Raadet, at dér bliver anstillet en Undersøgelse — thi naar Firmaet Burmeister